

de Kvalifikationer, som fordres for at kunne udføre et saadant Hverv, og man er i Stand til at kunne faa absolut dygtige og indsigtsfulde Folk, selv om man tager de Hensyn, jeg tidligere har omtalt. Derimod er det høist tvivlsomt, hvorvidt det kan lade sig gøre i Provinserne; thi efter sagtyndige Folks Mening og efter min egen Overbevisning er der ikke ret mange i Provinserne, der ville egne sig til at beklæde en saadan Post, og naar det er Tilfældet, frygter jeg meget for, at det kan være uanseligt at besætte Posterne som Medlemmer af Søretterne, naar der ikke skal hdes Bederlag, uden at man derved kommer til i en meget følelig Grad at skade de Folks økonomiske Interesser, som faa det Hverv at udføre. Det er heller ikke saa ganske uden for Praktis at hde et saadant Bederlag. Thi de kvalificerede Mænd, her er Tale om, udføre adskillige Hverv, som gaa i lignende Retning, nemlig som Synsmænd i Havaritilfælde og lignende Forretninger, og i saadanne Tilfælde oppebære de jo Bederlag for deres Virksomhed. Jeg mener da, det er i god Analogi hermed, at man ogsaa hder Bederlag, naar de skulle beklæde Posten som Sørretsmedlemmer, al den Stund de saa ere afstaaerne fra at kunne beklæde de Poster, der nu er Udgang til for dem. Det er jo heller ikke Tilfældet her i København, at der absolut ikke hdes Bederlag i nogen som helst Form. Der hdes ganske vist ved Sø- og Handelsretten her i København ikke noget pekuniært Bederlag til Bifidderne i Retten, men indirekte er der jo dog en Art Bederlag, idet disse Mænd ere fritagne for andre borgerlige Ombud i den Tid, de beklæde Posten som Bifidder i Sø- og Handelsretten. Noget saadant er der jo ikke Tale om i denne Lov for Sørretsmedlemmernes Vedkommende, og da dette ikke er Tilfældet, kan man altsaa vente, at disse Folk kunne faa flere borgerlige Ombud at beklæde, hvorved de altsaa hderligere ville komme til at tilfidesætte deres egne Interesser, medens det dog som sagt her i København er saaledes, at der gennem denne Fritagelse for borgerligt Ombud for Sø- og Handelsrettens Medlemmer indirekte hdes et Slags Bederlag for det Hverv, de udføre. Der er endnu en Grund, jeg har haft, til at stille dette Endringsforslag, en Grund, som jeg anser for at være meget vigtig. Jeg ser nemlig saaledes paa Sagen, at Mangelen af Dagpenge muligvis kan komme til at bevirke, at denne Lov slet ikke kan træde i Virksomhed paa adskillige Steder. Jeg sætter det Tilfælde, at man i vedkommende Amt affikrat kan naa dertil at finde det absolut nødvendige Antal af Sørretsmedlemmer.

Første Gang, der er Tale om at bestikke dem, skulle de modtage Hverdet og have ikke Lov til at sige nej; men senere, naar de have fungeret en vis Tid, naar de have naaet en vis Alder, have de Lov til at frastige sig denne Bestilling. Dersom disse Mænd nu, i den Tid de have fungeret som Sørretsmedlemmer, have lidt et Tab ved denne deres Virksomhed, frygter jeg meget for, at de, naar de næste Gang skulle bestikkes, benytte sig af den Ret, de ifølge Loven have til at sige nej, og naar der saa ikke er andre paa Stedet, ved jeg ikke, hvor man vil faa Folk fra, saaledes at Loven kan komme til at træde i Kraft. Nu er det ganske vist, at det Udtryk, som Loven bruger, „sagtyndige Medlemmer“, kan tages i temmelig vid Forstand, og det kan jo være, at man ved at stille Fordringerne ned maaste kunde finde Folk, som nok kunde søres ind under dette Begreb, men denne Fremgangsmaade mener jeg ikke er tjenlig for Sagen. Man skal sige de mest dygtige og mest kvalificerede, og for at disse stadig kunne være til Raadighed og Loven komme til at virke, mener jeg, det er praktisk nødvendigt at hde disse Mænd et Bederlag for deres Virksomhed. Naar saadant sker, tror jeg, deres Vist til at sige nej til at lade sig bestikke for en Del vil svinde. Det er ikke givet, at den absolut vil forsvinde; der kan ogsaa være andre Grunde til at sige nej, men jeg tror, den vil modvirkes, naar der hdes et Bederlag, som jeg ogsaa af principielle Grunde maa anse for rimeligt. Jeg skal nu kortelig omtale den Form, jeg har tilladt mig at give det foreliggende Endringsforslag. Saaledes som § 5 nu er affattet, staar der deri: „Der tilkommer Sørretsmedlemmer uden for København, naar de give Møde over $\frac{1}{4}$ Mil fra den By, hvori de bo“ o. s. v. Jeg har betragtet dette Udtryk: „Sørretsmedlemmer uden for København“ som gældende for samtlige Medlemmer i Søretterne, og jeg finder det ogsaa ganske naturligt, at det gælder for samtlige Medlemmer, altsaa baade for de bestiktede og for Sørrettens Formand, Stedets Dommer. Jeg finder det ganske naturligt — her er jo Tale om, at disse Mænd skulle fjerne sig fra deres Hjem, maaste ret langt, saaledes at de skulle opholde sig lang Tid paa fremmede Steder, og at der derved kan blive paabyrdet dem særlige Udgifter — at de alle saa særligt Bederlag for det Hverv, de saaledes have. Denne Mening om Lovens § 5, at den altsaa gælder samtlige Medlemmer af Søretterne, har ogsaa været til Stede hos andre Medlemmer af Udvalget i denne Sag. Jeg tror altsaa næppe, jeg i den